
66
ANDY

REDAKTORIŲ ŽODIS

Auginti *Andus* - kaip auginti vaiką. Kol mažas, daug rūpesčių, bemiegės naktys ir didelis nerimas, kaip tam vaikui pasauly sekasi. Bet kai užauga – ir tikiuos, kad bent kiek mūsų kūryba užaugo, – dalis nerimo pavirsta į gryną džiaugsmą ir pasididžiavimą. O kaip yra žavu, kai išgirsti to savo vaiko vardą, giriamą kur nors licėjaus koridoriuose!

Tikiuos, jog šio leidinio tekstai jus sužavės, sudrebins, o svarbiausia – sudomins skaityti, kurti ir dalintis.

Licėjaus dvasia tebekvėpuojanti

AGOTA

Šviesūs rytai, vėl pypaujantys paukščiai ir pirmieji šienligės simptomai. Viskas, oficialiai pavasaris. Šiomis dienomis pusę licėjaus gali sutikti kiemelyje prie žydinčios vyšnios, o kitą pusę – vakare šmirinėjančius Vilniaus gatvėse. Žavus pavasarinis atgimimas.

Šiame *Andų* numeryje visa tai ir sudėjome – ir pavasarį, ir Vilnių, ir mus. Tad imkite, skaitykite, verskite ir dar kartą išgyvenkite postžieminį Renesansą.

Šiltai

AUSTĖJA

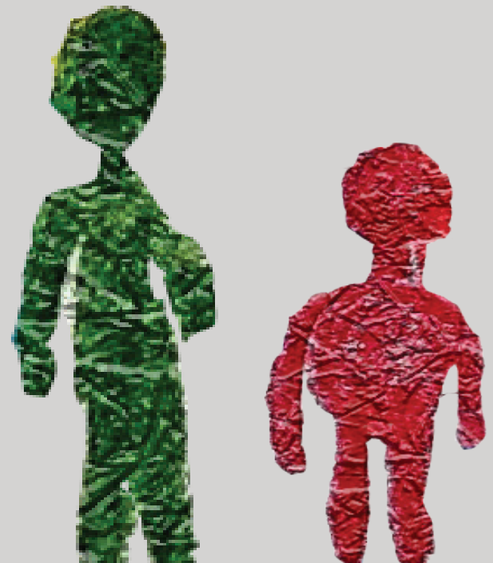
NuVilnijo raidės, keverzonės, objektyvai ir spektakliai į šiuos 32 (ne)spalvotus puslapius. Dar vis nesenkanti *Andų* Vilnelė apsupo ir licėjų, ir jau numindžiotas Vilniaus gatves, o svarbiausia – išmaudė žmones. Ta proga, kad mama striukės išeinant pro duris į rankas nebegrūda – kviečiam išsimaudyti ir jus. Taškykitės!

Čir vir vir

Ieva

TURINYS

(Istoriniai) Vilniaus angelai	2
Mėgstamiausios liceistų Vilniaus vietos	6
Pirmas	8
Senojo licėjaus legenda	9
Sporto rūmai	13
Stovintys ant kėdžių arba Mediumas 22’	14
Visi keliai veda į Vilnių	17
700 metų ir 66 numeriai	19
Spektaklis ,,Nebesiprausim“	20
Vilniaus dangaus spalvų tyrimas	22
Gyvenimo lygtis	24
Žodžių kryžkelės apie Vilnių bei licėjų	25
Riba	26
Grafitis	31
Skelbimai	32

(ISTORINIAI) VILNIAUS ANGELAI

Beatričė Daulenskytė, Saulė Augulytė

Gediminas (Viduramžiai) › Barbora Radvilaitė (Renesansas) › Laurynas Gucevičius (Klasicizmas)

Pro memoria Gedimono sapnui (S. Parulskis)

miegas miegas miegas miegas miegas miegas miegas
miegas miegas miegas miegas miegas miegas miegas mi
sapnuok gediminai sapnuok gedimonai sapnuok
gediminai sapnuok gedimonai sapnuok nuok
sapno vartai atsivėrė sapno vartai atsivėrė sapno vartai
atsivėrė sapno vartai atsivėrė sapno vartai atsivėrė sapno vartai
atsivėrė sapno vartai atsivėrė sapno
<...>
kalnas kalnas vilkas kalnas kalnas vilkas kalnas vilkas vilkas
kalnas
<...>
žvanga skamba žvanga staugia geležis žis
gelia gelia gelia gelia gelia gelia gelia geležis žis žis
gele gele gele gele gele gele gele gele gelegelegelai žis
gele gele gelia gelia galvą kelia gele gele žis
<...>
jok gediminai jok gedimonai jok kunigaikšti jok

7. Barbora Radvilaitė (J. Vaičiūnaitė)

Aš čia gimiau.
Aš pavirtau čia Vilniaus renesansu.
Iš čia ir mano žavesys, per amžius neapleidęs...
<...>
Į šitą miestą ūkanoj – į prigesintą, drėgną
jo bokštų spindesį, į šiltą išganingą lietų grįžau.

Katedra (J. Marcinkevičius)

LAURYNAS
Aš taip skubėjau, taip namo veržiausi,
Į Lietuvą, į Vilnių, čia, pas jus,
Tikėdamas, kad atsiras ką veikti.
Ir griauti, ir statyti...

Jojo ir sijojo sėklas naujame žemės plote, Vilniumi pramintame. Didingas kunigaikštis kieta geležim iš vilko kauksmo galingą miestą gyvenimui sutvėrė, kai jo aureolė atsispindėjo po medžioklės, prieš miegą vakare išgertoje vyno taurėje. Jau ten pilies pamatai kilo ir Vilnių dabino pirmosiomis menėmis. Į tuos pamatus už Neries po nežinia kiek laikrodžio apsisukimų žvelgė ji. Pirmoji meilės karalienė, gimusi atgimime. Vilniaus pilys ir didikai buvo apgaubti jos sparnais, užburti neblėstančio grožio, kol teigiama, kad itališku prakeiksmu dvelkianti karūna angelišką šviesą virš galvos užgesino – taip ji ir liko katedros požemių Renesanso per anksti (ne) baigta poema. Tirpo amžiai ir klasicizmu spinduliuojanti katedra iš meilės Vilniui jo rankose atgimė – tai miesto centras, žavintis savo kolonomis, kurios remia net angelų buveinę. Žymusis lietuvių architektas griovė pasenusią santvarką ir statė pamatus ne tik Vilniaus rotušei, bet ir savo tėvynės laisvei ir šviesai, kurios tuo metu taip trūko. Ta viltinga šviesa dar ne kartą pasislėps neįžengiamose tamsumose. Tad atgimimo vėjais garsus poetas Vilnių eilėm vėl turėjo iš miego kelti ir aušros spindulius miestui žerti. Laisvės angelo sparnai kitapus jo krūtinės baidė miesto ir visos šalies tamsumas. Jis aušroj saulę kelis kartus lydėjo ir rašalu didingą senovės Lietuvą sudėjo. Bet prisiminti Lietuvos didybę buvo svarbu ne jam vienam. Dvidešimt rimtų veidų, įamžintų juodai baltoje nuotraukoje – tai mūsų laisvės simbolis. Ji pasiekta ryžtingai žengiant tikrai nelengvu keliu, kurį ne visuomet lydėjo angelai... Tačiau jie niekuomet iš tiesų neapleido mūsų miesto. Jie buvo pirmieji žemai skraidę Vilniaus sargai prie rūmų, bokšto, prie tanko vikšro... Suvaržyto Lietuvos angelo mistiką jie įveikė ir išlėkė, klajojo platybėse – aukščiau nei buvo kas anksčiau gebėjęs. Paskutinį teismą Vilniaus mieste jie laimėjo ir laisvės rojų dovanojo mums. Jie visi – mūsų istorijos angelai, net ir dabar nusileidžiantys iš aukštybių aplankyti savo miesto.

Maironis
(Tautinis atgimimas)

Vilnius prieš aušrą
(Maironis)

Antai pažvelki! Tai Vilnius rūmais
Dunkso tarp kalnų plačiai!
Naktis jį rūbais tamsiais kaip dūmais
Dengia! Jis miega giliai!
Kame tas garsas, kuriuo skambėjai?
Kame galybė ir pranokėjai?
Kur tavo, Vilniau, tie spinduliai,
Kuriuos skleidei
Lietuvai, mūsų tėvynei?

Lietuvos Nepriklausomybės akto signatarai
(Tautinis atgimimas)

Jonui Basanavičiui ir kitiems
(J. Vaičiūnaitė)

Jums, lyg Čiurlionio karaliams,
Laikiusiems rankose Lietuvą,
Gobusiems varganą lizdą
Per pūgą, per vėtrą, per lietų,
Jums šitą strofą skiriu
Vietoj tulpių puokštelės vidužiemy,
Jūsų kapams tamsoje –
Jūsų žvilgsnio šviesa iš visur
Sklinda su meile į mus,
Ir Lietuvą kėlusios rankos
Vėl mus apglėbia,
Ledonešiui gaudžiant
Ant ūkano kranto.

Laisvės gynėjai
(Nepriklausomybė)

Baltomis drobulėmis aprišo
(J. Nekrošius)

Lyg nebūta šaudymo ir kraujo.
Gal sapnuoju aš barikadas?..
Baltomis drobulėmis aprišo
Sausio šerkšnas Lietuvos žaizdas.

Mes gyvi, pasauli! Mes dar esam!
Laisvė dar alsuoja! Ar girdi?
Po gilaus ir kruvino infarkto
Gyja randai Lietuvos širdy.

MĖGSTAMIAUSIOS LICEISTŲ VILNIAUS VIETOS

Vilnius yra ypatingas – patinkantį kampelį čia gali rasti kiekvienas. Tokios savos, paslepiančios nuo svetimų akių, kvepiančios kava (o gal žibutėmis?) vietos ypač reikia po sunkios darbo dienos ieškiančiam atokvėpio liceistui. Tad tikiuosi, kad pasidalindami labiausiai patinkančiomis vietomis, įkvėpsime jų paieškoti ir gal net rasti naują savo sielos vietelę.

Mėgstamiausia vieta – MO muziejaus laiptai, Pylimo g. 17
Kodėl? Nuo MO galima bet kur nukakti, viskas arti. Pro šią vietą praeina daug žmonių, kurie ir atspindi tikrąjį Vilniaus veidą.

Ugnė, TB2

tai į Minčą?

Mėgstamiausia vieta – Vinco Kudirkos aikštė, Gedimino pr.
Kodėl? Dažniausiai čia prasideda visi susitikimai.

Joris, IVa

Mėgstamiausia vieta – Pranciškonų vienuolynas, Trakų g. 9
Kodėl? Ten labai gražu, gera pasivaikščioti. Jei tingisi lįst į lauką, galima vienuolynu grožėtis pro Adomo Mickevičiaus bibliotekos langą.

Smila, TB2

Mėgstamiausia vieta – Trijų kryžių kalnas, Kalnų parkas
Kodėl? Graži gamta, atsiveria viso Vilniaus vaizdas. Didžiausią įspūdį panorama daro naktį.

Jokūbas, Ic

Mėgstamiausia vieta – Bernardinų sodas, Barboros Radvilaitės g.8A
Kodėl? Parke tylu, nedaug žmonių, bet tuo pačiu esi ir miesto centre – šalia Katedra, Gedimino bokštas.

Aleksandras, IIa

Mėgstamiausia vieta – Baltasis tiltas, Upės g.
Kodėl? Tiesiog labai gera atmosfera.

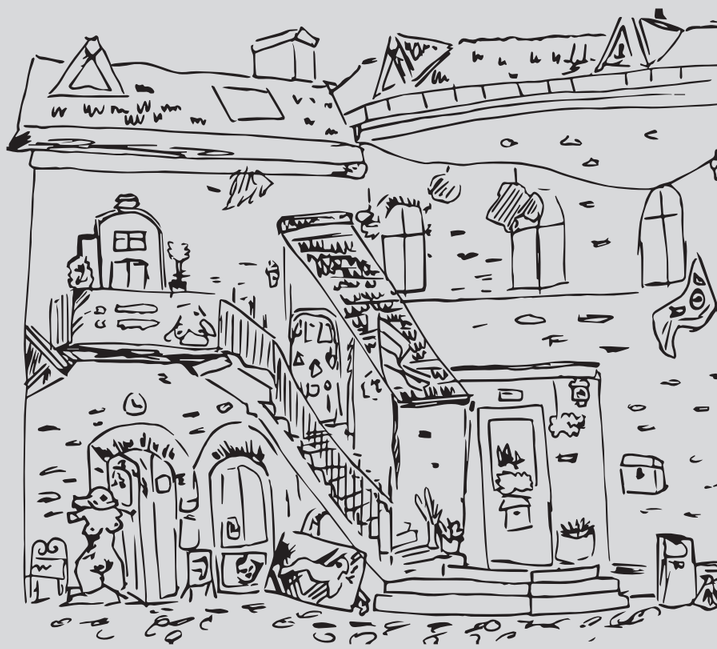
Darius, IIa

Mėgstamiausia vieta – Vingio parkas, M.K.Čiurlionio g.,100
Kodėl? Parkų mieste nedaug, o šis didžiausias. Gera būti gamtoje.

Arnas ir Mantas, IIe

Mėgstamiausia vieta – Užupio rajonas
Kodėl? Labai unikalus ir meniškas rajonas, kuriame visada randi ką nors naujo.

Jurgis, Id

Pasivaikščiojusi po licėjaus koridorius padariau išvadą – dauguma liceistų Vilnių pažįsta ne itin gerai – o gal nedrįsta dalintis žiniomis? Mat beveik pusė užkalbintų atsakė, kad jų mėgstamiausia Vilniaus vieta - senamiestis. Na, ginčytis negali, Vilniaus senamiestis išties gniaužia kvapą ir uždega pasigėrėjimą, bet jame telpa daugybė kiemelių, kavinukių ir gatvelių, iš kurių ir susideda Vilnius. Tad nusprendžiau pasidalinti keliomis savo mėgstamiausiomis Vilniaus vietomis, kurias tik radusi progą aplankau. **Gal nori kartu?**

Mint Vinetu, Šv. Ignoto g.16

Tai knygynas, apsupantis ypatinga nuotaika. Jo lentynos nukrautos labai senomis, sakytum, antikvarinėmis, bet ir ką tik iškeptomis knygomis, mielais atvirukais, plakatais, plokštelėmis. Tarp lentynų labirintų įsikūrę staliukai, prie kurių galima išgerti kavos ar skaniausios Vilniuje kakavos. Man ši vieta labai svarbi, nes ją dažnai lankau su mama, čia dažnai vyksta poezijos skaitymo vakarai, knygų pristatymai.

Meilės tunelis, *bromas*, jungiantis Vokiečių ir Pranciškonų gatves

Apie šią nedaug kam žinomą vietelę sužinojau per ekskursiją po Vilniaus kiemelius. Tai žemiausias *bromas* Lietuvoje, vedantis į kiemą, aplink kurį romantiškai apsivynioję vijokliai. Ant grublėtos jo sienos kabo nedidelis veidrodis, knygų lentynėlė ir iš medžio išdrožtas senukas. Jei čia keliausite ne vieni, tunelį pereiti privaloma susikibus už rankų, o kieme stengtis pamatyti save priešais kabančiame veidrodyje. Tam pasitarnauja ten pat esantys mediniai laiptai. Išvydus savo atspindį reikia pasakyti vardą žmogaus, su kuriuo nori būti - ar draugauti, ar jį mylėti amžinai.

Pasakos kino teatras, Paupio g.26

Aš labai mėgstu Paupio rajoną. Taip, jis nėra toks autentiškas kaip senamiesčio kampai, sienos neatsiduoda pelėsiu, o stogai - ne raudoni. Tačiau karts nuo karto norisi pasigėrėti naujais Vilniaus kūriniais, pasibastyti po „išlaižytas“ gatves, pilnas suoliukų, prabangių parduotuvių ir galerijų. Paupyje galima smagiai praleisti laiką ne tik Paupio turguje, bet ir kino teatre „Pasaka“. Tai puiki išeitis tiems, kurie dėl filmo nenori brautis į didžiuosius prekybcentrius. Čia rodomi tiek nauji, tiek seni filmai, o filmu mėgausitės minkštuose foteliuose, jaukioje, nedidelėje salėje.

Dorotėja Kravčenkaitė

Adas Kaminskas

1

Nutariau eiti į tualetą, ten išlieti savo jausmus. Tualeto sienos netvirtos, jaučiau, jog turėtų girdėtis ir merginų tualete.

iki kito karto

SENOJO LICĖJAUS LEGENDA

Ūla Drobnytė

Jau prabėgo treji metai nuo renovacijos, kuri buvo tarsi senojo licėjaus eros pabaigos ženklas. Tolimesniais keliais pasuko ir paskutinioji senajame licėjuje užaugusi mokinių karta. Gyvename naujajame licėjuje ir kasdien bevaikščiodami koridoriais praeiname legendomis apipintus mokinių kūrinius ant sienų, tačiau jų nematome. Jie slypi po storu balto tinko sluoksniu. Ten glūdi istorija, kuri, nors ir nematoma, yra gyva nuotraukose, mokytojų prisiminimuose apie įspūdingą buvusią licėjaus aplinką ir ne mažiau įspūdingus renginius, kurie įkvepia stengtis tęsti tradicijas iki šiol. Senojo licėjaus legenda pamažu įskiepijama į kiekvieno liceisto genus ir sukuria tą keistą nostalgiją vietai, kurios neteko pamatyti, tačiau kurioje praleidžiame didžiąją dienos dalį, tęsiame jos istoriją ir kuri neišvengiamai tampa antraisiais namais.

Už pasidalintas nuotraukas dėkoju Kristijonui Mameniškiui, Ričardui Jankauskui, Rimvydui Markeliūnui.

FOVIZMAS
KUBIZMAS

SPORTO RŪMAI

Ugnė Bagdonaitė
Vytautė Chraževskytė

1982. Trys... keturi... penki... Viskas! Akys nukrypo nuo milžinų mėtomo 30 cm skersmens apelsino ir ji stuktelėjo aštria alkūne šalia sėdinčiajam.

- Nu, kantrybės! Tuoj jau mausim iš čia.

TRITAŠKIS! Iš vietos pakilusių trijų tūkstančių lietuvių džiaugsmingi šūksniai tarsi banga nuvilnijo per salę. Tik trys tuščios vietos neįtartinai tylėjo. Paauglių šešėliai slinko blausiai apšviestų koridorių sienomis. Azartiškas prunkštimas, paslaptingi šnabždesiai ir pėdomis jaučiamas epicentro virpesys ėmė švytėti jų kelyje. Baras buvo apytuštis. Nutaikęs momentą, kai barmenas įnikęs į kūrybos procesą tęsė eiles, *šustriausias* trijulės narys nugvelbė „Buratino“ butelį.

Ant stogo jie jautėsi tokie dideli... Panoraminis Vilniaus vaizdas nakties glėbyje užliūliavo visas baimes. Pora žingsnių iki bedugnės. Ir vienas iki atsisveikinimo su nerūpestingomis dienomis - metamorfozė. Alsavimas jaunyste degino jų išdžiuvusias lūpas.

- Nugi duokš čia limonado, - pareikalavo jauniausias bendrininkas.

Burnose sproginėjo gaivūs burbuliukai - tylėdami jie gėrė žvaigždes. O jų pribarstyta visur - begalybė danguje ir žiupsnelis po tabaluojančiomis kojomis. Nors akys klaidžiojo po miesto namų siluetus, jų mintys tiesė tiltus tarp dviejų nepriklausomybės krantų. Vėjo draikomi plaukai tarsi Neris bangavo vėsiame ore. Nepatyrusios širdys plakė „Vilniaus stogų“ ritmu. Kaptelėjus paskutiniam „Buratino“ lašui mergina sušnibždėjo:

- Manding, jau laikas.

Trys jaunuoliai unisonu išsitraukė apglamžytus lapelius ir paslėpė juos tamsaus stiklo butelyje.

- Trys dužusios svajonės...

Net nekilo klausimas, katras iš jų - visi kartu tiesė butelį už borto.

- Ė, jūs, VAIKIGALIAI!!! Mikliai marš nuo stogo!

Tamsios figūros išnyko, bet neišsipildę šviesūs troškimai liko gulėti.

***

- Seni, jaũti, čia nerealiai!

Pati tamsiausia valanda būna prieš aušrą. Įveikę metalinių siūlų barjerą trys poros batų pasileido išdaužto lango link. Na, ir žinoma, kaipgi nepasižymėjus savo teritorijos... grafičiu. Flashlight'ai išryškino varvančio vandens pėdsakus apipelijusiose sienose, byrantis lubų tinkas ir po kojomis traškančios žibintų šukės kvietė patenkinti smalsumą.

Nenumaldomas vaikiškas troškimas pakilti aukščiau lyg magnetinio lauko linijos traukte traukė prie salės viršutinių sėdimųjų vietų. Chaotiškų minčių aidas pasiekė pamirštą sceną ir atsimušęs grįžo tuščiomis. Šiurpas tarsi elektra nukratė kiekvieną gyvą ląstelę.

- Chebryte, varom išgert. Šalta, - šelmiškai šyptelėjo misijai tinkamai nepasiruošęs trumparankovis bičiulis.

- *Oh no*, nepradėk!

- *Soriii...*

Blausi baro šviesa panašėjo į viliojančių sirenų a capella. Trijulės žvilgsniai šokinėjo nuo dulkių margaritų taurių iki prie jų priaugusių permatomų rankų. Balkšvi veidai su ant vokų krintančiais šešėliais girgžtelėjo paauglių pusėn. Įmantriais ūsiukais pasidabinęs vyriškis saliutuodamas linktelėjo.

- Kažkaip baugoka... Eime gal jau ant stogo ir užbaikime šį reikalą, - cyptelėjo primadona.

Be aukų neapsieita - pakeliui atsilupo keletas sutrunijusių kopėčių lentų. Tačiau dar kai kas... Užkliuvęs už virš vienos iš pakopų užstrigusio tamsaus butelio grupelės alfa vos neslystelėjo atgal. Besiliejančio per kraštus pykčio lašelis užtiško ant kliuvinio ir šis kaipmat sudužo. Pasirodę trys prikeverzoti lapeliai atkreipė kiekvieno dėmesį.

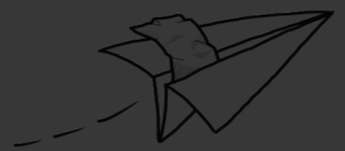
- Pasirodo, mes ne vieni tokie.

Iš Kånken kuprinės išlaisvinę savo svajones, jie kibo į darbą. Brėkštanti aušra nušvietė į lankstymą susikoncentravusius skaisčius veidus. Į lėktuvėlius įsodino 1982-ųjų bendraamžių troškimus. Trys lėktuvai. Šešios svajonės.

- MES KARALIAI!

Ir vėjo bangas pažaboję popieriniai paukščiai nuplasnojo virš Vilniaus stogų.

Stovintys ant kėdžių... arba MEDIUMAS 22’

Šviesos.
Įkvėpk.
Atsimerk.

Salėje, pilnoje žmonių, tądien vyksta kažkas nepaprasto. Ir pasimetęs, lyg apsvaigęs, nesupranti, kas tai galėtų būti, bet tiesa aiški: tos šviesos, tie balsai, garsas tyloj ir tyla garse, dramatiški monologai, už širdies griebianti smuiko rauda ir keli raudono guašo potėpiai (nors, pripažinkim, vargšų aktorių, išteptų dažais, buvo šiek tiek gaila) sukuria kvapą gniaužiantį paveikslą, kuris prieš kiekvieną žiūrovą laiko veidrodį ir priverčia stoti į akistatą su pačiu savimi. Antrokai dovanoja trečiokams neeilinį Mediumą ir siunčia žinutę: *Būti tobulam neįmanoma.*

Tikėk savim
Tikėk savim
Tikėk savim

Ant kėdžių atsistoję ir publikoje išnykę aktoriai lyg Delfų orakulas nuaidi per salę, skelbdami dažnai banalumu atsiduodančią mintį: ***Pasitikėk savimi.*** Vis dėlto tą kartą, sėdint lempų nušviestoje salėje, tarp žmonių su tokiais pat nuostaba švytinčiais veidais kaip ir tavasis, šita kultinė frazė suvirpino paširdžius. Galima čia peikti ir romantizuotą momentą, ir mano šališką dūšią, pripildytą pasididžiavimo bendrakursiais, bet kas tiesa, tas tiesa: šis Mediumas tikrai netapo fiasko. (Gryna tiesa. Iš direktoriaus tokių pagyrimų gauna ne kiekvienas.)

Menas, žinoma, subjektyvus dalykas. *Quot homines tot sententiae* ir visa kita. Pavyzdžiui, man už nugaros garsiai besišnabždantys skeptiškieji trečiokai pastebėjo kiekvieną pasirodymo spragą: nuo „viens prie vieno su *Inside Out*“ iki „hiperbolizuotų monologų“. Tačiau net ir mūsų širdžiai mieli skeptikai Mediumo pabaigoje atsistoję aikčiojo ir garsiai plojo aktoriams, išspausdami net ir kelis netikėtus „nu, bet gal tikrai kietai“. Matyt ir jie kur nors širdies gilumoj saugo susižavėjimą „hiperbolizuotiems monologams“.

O šiaip tai viskas gražu, tvarkinga, stipru ir turininga. Spalvų simbolika, nuostabus scenarijus, skoningi ir puikiai paruošti muzikiniai intarpai, susilaukę ne vieno pagyrimo net ir iš man už nugaros sėdėjusių trečiokų, ir iš koto verčiantys aktorių pasirodymai (kiekvienas į veidą gavęs *„Bailys!“* dozę galėtų tai patvirtinti) padovanojo publikai išties prasmingą Mediumą, kurį pamiršti sunku. Tokį reikia žūtbūt prisiminti. O kol kas...

Šviesos.
Įkvėpk.
Atsimerk.

Tavęs laukia gyvenimas.
Nebūk Bailys ir Tikėk savim.

Tekstas – Goda Keizerytė
Nuotrauka – Radvilė Mačerauskaitė

„Vilnius – tai gyvenimas.“ „Vilnius – kultūra.“ „Vilnius – stebuklas.“ „Vilnius – tai laisvė.“ Būtent taip šį mylimą miestą apibūdino daugelis mūsų apklaustų mokyklos mokytojų. Šiemet minint miesto jubiliejų degėme smalsumu išsiaiškinti, kuo gi licėjaus mokytojams yra ypatingas šalies sostinės titulą turintis miestas bei kokie prisiminimai, susiję su Vilniumi, kelia jiems plačiausią šypseną. Pasinėrę į nostalgišką kelionę, jie pasidalijo savo istorijomis.

Karolina Radevičiūtė
Benedikta Nakvosaitė

Visi keliai veda į Vilnių

Algis Sindaravičius (gimtasis miestas – Lentvaris)

Mokytojui, kilusiam iš Lentvario, širdžiai artimiausia vieta yra Lietuvos nacionalinė Martyno Mažvydo biblioteka. Istorikas dalijasi prisiminimais kaip dar studijų laikais eidavo į biblioteką skaityti istorinių knygų. Visgi tuo metu buvo nemažas jų trūkumas, o skaitytojų – daug. Susidarydavo eilės, studentai, kad gautų knygą į rankas, turėdavo laukti kol kiti grupiokai ją skaitys net kelias valandas. Laimei, biblioteka buvo jauki erdvė – puiki vieta užmegzti pokalbį ar su draugu išgerti puodelį kavos. Taip A. Sindaravičius ir susibendravo su savo būsima žmona, belaukiant knygų užsimezgė graži draugystė... Mokytojas su džiaugsmu prisimena romantiškus pasimatymus ir maloniai praleistą laiką su savo mylimąja.

Darius Šimkus (gimtasis miestas – Širvintos)

Kadangi šis mokytojas gyveno (ir vis dar gyvena) Širvintose, Vilnius būdavo dažna atrakcija: koncertai, pramogos, vykdavo ir su klase. Tad tokių trumpų įvykių būtų galima pripasakoti daug. Vis dėlto, mokytojas išskiria vieną – kaip kartą vyko į koncertą Vilniuje. Jam suskaudo dantį, tad, kadangi buvo likusios dar 3 valandos iki koncerto, nusprendė nuvažiuoti pas stomatologę. Mokytojui dantį ištraukė, tik, pasirodo, sveiką – taip mokytojas prarado dantį dėl koncerto. Be to, D. Šimkus pastebi, kad Vilnius stipriai keičiasi ir tobulėja.

Ernestas Šidlauskas (gimtasis miestas – Kėdainiai)

Paklausus mokytojo, kaip atrodė jo kelionė į sostinę, jis atsako: „Kaip kad eidavo pagonys į Šventaragio slėnį, vedami antgamtiškos traukos aukoti ir aukotis.“ O po šio neįprasto palyginimo filosofas prisimena ir savąją istoriją – kažkur ties Lentvariu išsodintas iš sunkvežimio, apsiavęs netikrais „konversais“ ir tyliai, nes jau paskutinės batarkės visai sėda, klausydamasis „Ferry Cross the Mersey“ eina link Vilniaus. Link laisvės. E. Šidlauskas Vilnių mato kaip kiekvieną laisvą miestą Europoje, tačiau truputį daugiau. „Gal dėl to, kad aš atsinešiau savo laisvės, maišto, kūrybos trupinėlį“, – samprotauja mokytojas.

Jolanta Norkūnienė (gimtasis miestas – Šalčininkai)

Iš Šalčininkų į Vilnių atvykusi studijuoti mokytoja trečiame kurse susidūrė su neįprasta situacija. Būtent studentų sesijų metu žiemą įvyko kiekvienam lietuviui skaudūs ir nepamirštami sausio 13 įvykiai. Chemikė dalijasi, kaip tuo metu šokių ansamblis „Šviesa“, kuriame ji šoko, gavo pareigą neramumų naktimis budėti prie Spaudos rūmų. Šokėjai šildėsi prie laužų, lydimi dainų ir šokių nekantriai laukė paryčiais pasirodančio „Lietuvos ryto“ laikraščio. Vyresnio amžiaus žmonės rūpinosi jais, nešdami arbatos ir sumuštinių, savo globa šildę studentus. „Apskritai, sausio 13-oji yra ta data, kuri mūsų gyvenimui yra padariusi didelę įtaką.“ – teigia mokytoja.

Aida Balčiūnienė (gimtasis miestas – Vilnius)

Vilnius yra mano gyvenimo miestas.
Vilnius – vaikystė. Vaikų darželis, kuriame šokdinau berniukus, kažkodėl mokiau juos tvarkos ir paklusimo. Didelės eglės pro jo langą ir mažytė bažnytėlė, prie kurios po daug metų grįžau ir gyvenu. Taip stipriai ir kinematografiškai tai įsirėžę į atmintį.
Vilnius – mama, mano būties kūrėja, šiandien jau sauganti mane iš Anapusybės. Sekmadieniai su ja Operos ir baleto teatre, vaikiški baletai. Po to „Nykštuko“ kavinė, ledai, pieniškas kokteilis.
Vilnius – mano studijų, laisvės, knygų, teatrų miestas. Tai miestas, kuriame aikštingai merginai, VU didžiojoje bibliotekoje vakarais nyrant į akademinę tylą, gimsta meilė Kristijonui Donelaičiui, gimsta noras jį suprasti, gimsta pirmosios diplominio darbo eilutės. Tai profesoriai Donatas Sauka, Juozapas Girdzijauskas, sakę: „Aida, aidėk!“
Vilnius – tai atrasti draugai, su kuriais ir šiandien gera būti, patraukti per dantį vienas kito žylančius plaukus, senkančią atmintį.
Vilnius – tai sekmadieniniai paslampinėjimai po senąjį miestą, kavos puodelis šalia bažnyčių bokštų grakštumo. Dar Markučiai. Juose paslaptingas XIX amžiaus šnabždesys, kvapas, saulėlydis prie tvenkinio. Vilnius man – Eimuntas Nekrošius. Ir nuolatinė melancholija einant pro jo jau tylintį jo teatrą. Stebuklo ir nebegrįžtamumo fortą.
Vilnius. Ilgesio, atminties, amžinybės miestas.

Eugenijus Rudminas (gimtasis miestas – Žemaitijos gūdumoje)

Nors jis visam laikui į Vilnių atvyko 1998 m., kad baigtų magistrantūros studijas, pirmą kartą į Vilnių atvyko būdamas dešimties metų. Jam tai buvo didelis įvykis, nes ten, iš kur kilęs, nei vienas iš klasės draugų Vilniuje dar nebuvo lankęsis, todėl galėjo didžiuotis tuo, jog aplankė jį pirmasis. Įsiminė bažnyčių gausa, ir šiokia tokia statybinė netvarka.

Linoreta Vasilevičienė (gimtasis miestas – Tauragė)

Ji į Vilnių iš Tauragės devintoje klasėje, dar visai jauna, atvyko mokytis į Respublikinį olimpinio rengimo centrą, buvo rankinio žaidėja. Mokytoja pasakoja, kad geriausiai prisimena būtent Vilniaus senamiestį, kaip su draugais į jį atvykusi vaikščiodavo po gatveles, kiemelius, kiek jų ištyrinėjo ir atrado. Bet didžiausias iššūkis būdavo sugrįžti iki stotelės ir parvažiuoti atgal į bendrabutį. Taip po truputį ji pažino Vilnių.

Daiva Janulienė (gimtasis miestas – Pasvalys)

Ši mokytoja taip pat, kaip ir L. Vasilevičienė, atvyko į Vilnių devintoje klasėje, mokytis toje pačioje sporto mokykloje. Galima sakyti, nuo pat tų laikų iki šiolei jos liko artimos draugės. Mokytoja kaip ryškiausią prisiminimą apie miestą išskiria troleibusą, vairuojamą moters – to Pasvalyje, iš kur yra kilusi, tuo metu ji nebuvo mačiusi. Apskritai, Vilnius buvo savarankiškumo mokykla – juk be tėvų reikėjo išmokti pačiai tvarkytis buityje, būti punktualiai, ar net vienai nueiti pas gydytoją.

Bronius Skūpas (gimtasis miestas – Vilnius)

Gyveno Karoliniškėse, žaisdavo indėnus Karoliniškių draustinyje. Dabar gyvena Antakalnyje. Visgi centrą B. Skūpas pažino žymiai vėliau nei Karoliniškes, pradėjo važinėti į senamiestį tik dešimties metų. Geriausiai mokytojas prisimena statybas, nes, kaip pats teigia, technika palieka įspūdį. Na, kad ir mums gerai žinomas TV bokštas. Mokytojas matė, kaip jį statė, kaip pirma lėkštę sukonstravo ir tik paskui užkėlė ant paties bokšto. Taip pat stebėjo Spaudos rūmų ir Pilaitės rajono statybas. Būtent iš urbanistinės miesto plėtros geriausiai ir buvo matyti jo augimas. Skūpas pasakoja, jog pradėjus tiesti dabartinį Laisvės prospektą iš pradžių galėjo matyti jo galą. Vėliau jis buvo tiesiamas vis toliau ir toliau, nuolat buvo galima jausti, kaip sparčiai miestas didėja, tolsta. Galiausiai nutolo tiek, kad prospekto galo visai nebesimatė. Labiausiai B. Skūpas pasijusdavo vilniečiu, kai atvykdavo į bet kokį kitą miestelį, nesvarbu, mažesnį ar didesnį – nuo močiutės kaimo iki Panevėžio. Nė vienas neprilygo Vilniui didumu ir modernumu.Svarbi miesto charakteristika – transportas. Ypač laikui bėgant pakito viešasis transportas. Net sunku įsivaizduoti, kaip gatvėmis važiuoja troleibusai „batonai“, kurie neturi armonikų ir turi vos dvejas duris (durų per vidurį, be kurių neįsivaizduojama nė viena viešojo transporto priemonė, nebūdavo).

700 METŲ IR 66 NUMERIAI

Kas yra kultūra?
Vienas gaidys kažką sugalvojo, padarė, liepė kitais metais pakartot. Kitais metais kitas gaidys pakartojo. Ir taip ir tęsiasi. Jei atsirastų bent vienas asilas, kuris netingėtų paprieštaraut, gaidžiai užsičiauptų. Kultūra egzistuoja, nes mes visi tingūs asilai, kurie negeba nuspirt to gaidžio. – Rimantas Stanaitis, XXX karta

Kol mano ausyse rimuoja MF DOOM, kol puodely džiūsta kavos tirščiai, aš mezgu *Andų* ateities voratinklį. Ir štai... po stalu krenta mano virbalas...

Bet rimtai, kiek mums beliko? Vilnius šiais metais septynis šimtus jaunas, o *Andai*, palyginti, kūdikėlis. Bet koks išsigimęs! Nepalyginsi su praeitais kassavaitiniais leidiniais, kuriuose rasdavai ne tik vyksmų *recap*'us, bet ir to mėnesio kino filmų repertuarą. Bet dabar mes s t e n g i a m ė s. Juk publika nori spalvotų puslapių, mėnesius tobulinamų rašliavų ir iliustracijų, profesionaliai kuruotų šriftų, spalvų! Ką, ne?

Įsipatoginkite – nupaišysiu tipinį licėjaus moksleivio santykį su *Andais*. Pora mėnesių jis aria, mokosi. Ateina ypatingoji *Andų* pardavimo diena. Jei mūsų mokinys turi bent kiek kultūrinės sąžinės, paskuba išleisti 1,5 euro. Gauna paslaptinguosius *Andus*. Pauosto. Pavarto. Paglosto iliustracijas. Perskaito draugo ar draugės parašytą straipsnį. Tada grįžta namo, padeda į spintą ir pamiršta. Nes skaityti – darbas. Per daug sunkus, kai ir taip mokytojai reikalauja specializuotis vadovėlių vartyme, Šekspyre, arba, ginkdie, poemoje „Pagal Pitagorą".

Andai virsta spintelių puošmena. O mes, kūrybinė komanda, tiek savęs į juos idėjom! Tiek daug meno, talento, kultūros gali rasti tuose puslapiuose. Bet versti puslapius... nebeįdomu. Kas dabar? Gal dėmesį gali patraukti nauja platforma. *Tiktokas*??? Tikrai būtų galima į jį įdėti kūrybinių ir humoristinių jėgų. Bet... kur tada bus vieta rašantiesiems ilgas, bet vertas skaityti istorijas? O tiems, kurie jas papuošia savo menu? Juk Jurkevičius uždraudė reikštis ant sienų... O visgi *Andų* leidinių tradiciją privalo kas nors tęsti, negalime nuvilti archajiškų gaidžių.

Mielieji, mes patapom suknistu metraščiu. Kurį tikrai gera turėti, parodyti vaikams, anūkams, kad tokioj *krūtoj* mokykloj mokiausi, tokį meną ragavau, bet kasdien vartyti ir atrasti ką nors naujo? Perskaityti kiekvieną straipsnį ir parašyti autoriams po pagyrimą ir papeikimą..? Ne, nes namų darbai dar nepadaryti, nesuvalgei blynų, o dar norėtųsi pasvajoti apie mokyklinę simpatiją.

Sveikinu Vilnių su 700-uoju gimtadieniu, bet nepamiršiu ir *Andams* palinkėti gražios šešiasdešimtojo amžiaus krizės. Nes kažkas turi keistis. *Flow*, formatas, šriftas, požiūris, nes kitaip vieną dieną bus prieitas liepto galas, ir niekas nebenorės į *Andus* balotiruotis. Kultūrą kuriam mes, nes būtent mes sėdim autobusuose į MO, Nacionalinę dailės galeriją, Operos ir baleto teatrą, ir... ir licėjų. Jei mums smagu kas porą mėnesių mokiniams suteikti vienos dienos džiaugsmą tobulai gražiu ir įdomiu leidiniu, tebūnie. Man, asmeniškai, norėtųsi daugiau. O gal tiek pat, bet iš kitos pusės. Deja, šį klausimą palieku spręsti ateities kartoms. Aš jau užsisakinėju trejus metus galiojančius lėktuvo bilietus į Olandiją, kur aiškinsiuos savo šešiasdešimto amžiaus krizę.
Que sera, sera!

Agota Aleknaitė

SPEKTAKLIS „NEBESIPRAUSIM“

Ištrauka „Iššoksi stogą“

Ieva Mikučionytė

Scenoje primėtyta raudonų, keraminių stogo čerpių. Teklė lėtai, spardydama čerpes slenka scenos vidurio link. Mikalojus kitoje pusėje, prie pat scenos krašto, juda tiesia linija lyg bandydamas nenukristi nuo stogo.

Teklė Šok!

Mikalojus sustoja ir pradeda pėdinti gilyn į sceną.

Teklė Šiandien vėjuota, čerpės pakilusios.

Mikalojus Tu irgi.

Teklė Čerpės nuo menko vėjo nekyla. Tik kai suūžia stipriau – tada visu bjaurumu atidengia viršutinį butą ir iš vonios išlipt nespėjusius.

Mikalojus Tu irgi.

Teklė Čerpės tada sukrenta į butą. Sudaužo televizorių, užpildo vonią, padengia medines grindis ir tik laimingiesiems galvų nenutranko.

Mikalojus Tu irgi.

Teklė Dabar tu pasakyk, o kaip vonioj su čerpėm praustis?

Mikalojus O kam išvis praustis su nutrankyta galva?

Teklė atsitupia ir ima pūsti į čerpes. Mikalojus keistai pažvelgia į Teklę. Nusijuokia.

Mikalojus Nekyla. Nors galva tavo – gerokai nutrankyta.

Teklė Tik pagalvok, o jei čerpes keltų net ir medžio atliepimas, pats menkiausias gūsis? Jei kelčiau aš?

Mikalojus Žmonės tikrai nesipraustų.

Teklė Tu irgi.

Mikalojus Būtų per daug atidengtų butų, plaukai visų – nešvarūs, nuolatos pūsti, vaikų galvos – išpūstos, tėvų – išsipūtusios. Per daug atidengtų galvų!

Teklė Tai gerai tada, kad šiandien – stipriai vėjuota.

Mikalojus Kažkada žmonės juk stogų neturėjo – vadinasi, visąlaik prausdavosi, galvos nebuvo nutrankytos.

Teklė Bet prausdavosi net ir tada, kai nenorėdavo – juk būna, prilyja.

Mikalojus Taip... O kam išvis namas be stogo?

Teklė Kai stogas yra, žmonės net nepakelia galvos – juk jis ten tikrai yra. O va kai subyra stogas į vidų – apnuogintos galvos pagaliau pasikelia!

Teklė atsistoja. Pradeda eiti scenos kraštu – lygiai taip pat, kaip pradžioje tipseno Mikalojus.

Mikalojus Šok!

Teklė pažiūri į Mikalojų. Scenoje pasigirsta daina „Vilniaus stogai“ (J. Mašanauskas). Teklė šoka, spardydama čerpes nuo scenos. Mikalojus vaikšto tarp likusių čerpių. Pasibaigus šokiui, scenoje čerpių nebelieka.

Mikalojus Ei, televizorius sudužo...

VILNIAUS DANGAUS SPALVŲ TYRIMAS

Dangaus dažytojas nebuvo labai išmanus. Per Paint programą jis tapė skliautus.
Kai piešė jis debesis, praleido tarpelį.
Kai pylė rožinius dažus iš kibirėlio,
Jų turėjo būti tik juostelė,
Bet staiga viskas išsipylė, išsiliejo.
Tapytojas neteko žado,
Jau manė būsiąs atleistas.
O žmonės apačioje žiūrėjo nustebę,
Nenuspėdami jokios klaidos.
„Gražu“, tesakė jie.
Ir viskas tuo buvo išsakyta.

Geltona žalia raudona
Mėlyna geltona
Gelton žal raudon
Mėlyn gelton
Gelt ž raud
Vytis r fone

Dangus visur vienas.
Bet žmonės jį dalina.
Jie nori vis daugiau,
Daugiau lopinėlių dangaus.
Nereikia. Nebereikia.
Palikite mano dangų vieną.

Nors naujo pusmečio metu buvo daug akimirkų, kuriomis išlindo saulė – pastarųjų savaičių orai nesužavėjo nė vieno. Per vieną savaitę praūžė stiprus lietuvių kalbos rašinėlių gūsis bei iškrito rekordą siekiantis matematikos kontrolinių skaičius. Nuo šių siaubingų orų liceistai bandė slėptis po Mockaus matematikos atmintinėmis, tačiau net ir tai jiems nesuteikė taip reikiamo prieglobsčio. Apklaustieji skundėsi nuovargiu ir nemiga bei dehidratacija nuo padidėjusio išsiskyrusių ašarų skaičiaus. Tikimės, kad skaitytojai, kurie sugebėjo atlaikyti šį sunkų laikotarpį, suteiks paramą tiems, kuriems jos reikia labiausiai.

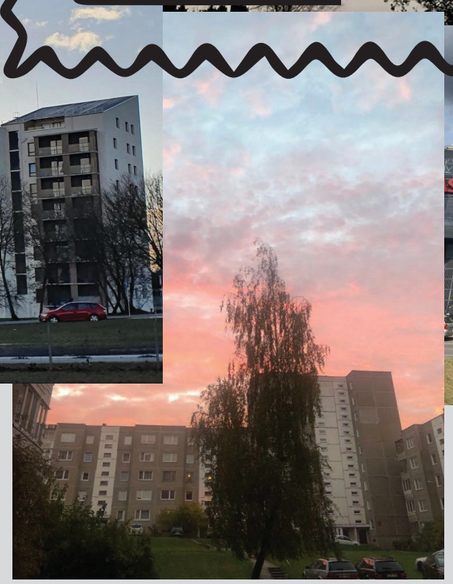

Kai susitelkia debesys juodi ir pilki,
Liceisto jau laukia naktis nerami.
Ant stalo prieš nosį matematika –
Akyse iškart jau kaupias ašara.
Skaičiuotuvas funkcijų nebraižo,
Photomath'as logaritmų neįskaito.
Taip lašas po lašo
Vargšelis viltį prarado.
Lovelėn atgulęs,
Giliai, giliai atsipūtęs,
Danguj pamatęs žvaigždę kiekvieną
Tik visas suskaičiavęs liceistas užmiega.

Dangų dažnai uždengia debesys – taip pat kaip ir gerą dieną gali aptemdyti vienas mažytis blogas nutikimas. Tačiau, nors šį visą dangaus lopinėlį uždengia piktas, didelis, pilkas (juodas?) debesis, už Ozo dangus šviesus ir giedras. Ir, žiūrint iš gerosios pusės, gyvenimas visada įdomesnis, kai jis pilnas spalvų, net jei jos ir tamsios.

Skilo per pusę.
Kovėsi, pykosi, mušėsi, daužėsi, visais žodžiais viens kitą vadino, kol žodžių tiesiog nebeliko. Tada susitaikė, bet nusprendė būti atskirai. Savo valdas pažymėjo plonu saulės siūlu, ir abu viens kitą gerbė.

Šioje nuotraukoje yra:
a) Cukraus vata.
b) Labai graži skara.
c) Tas jausmas, kai klausai muzikos.
d) Noro išsipildymas.

Giedras dangus yra mėlynas dangus. Šį kartą mėlyna simbolizuoja ne liūdesį, ji reiškia šilumą, artumą. Ateinantį pavasarį, praeinantį nerimą, pasibaigiančias problemas ir prasidedančius nuotykius. Dangaus mėlyna nėra ašarų mėlyna. Gyventi reikia kartu su dangumi, nes jis niekur nepradings.

Aušra Milaknytė, Morta Račiūnaitė, Gerda Vilkišiūtė

Gyvenimo lygtis

Gyvenimo lygtį išspręsti bandau
Daugiau nei šešiolika metų aš jau.
Deja, nerandu x ir y reikšmių –
Lygty tiek daugybos, dalybos, šaknų...

Y kubu, o štai x – kvadratu
Pakeltì ir dar pošakny slepias kartu.
Dvinarių, trinarių didžios gausybės.
Lygtį išspręsti užtruks amžinybę!

Į trupmeną viską pavyko paverst,
Daugikliais išskaidyt, suprastint, bet šast –
Išdygo vardikly niekingasis nulis,
Prasmės nebėra... Koks siaubas didžiulis!

Kasparas Skuja

$$Gyvenimo\ lygtis = \frac{\sqrt{x^2 y^3}}{(x+y+xy)(y^3+x^3)0}$$

ŽODŽIŲ KRYŽKELĖS APIE VILNIŲ BEI LICĖJŲ

Taisyklės – raskite atsakymus į pateiktas užuominas ir juos įrašykite į atitinkamus langelius. Dviejų žodžių atsakymus rašykite be tarpo. Viskas taip paprasta. Tačiau galite nepaisyti nurodymų ir rašyti ką tik geidžiate. Šios instrukcijos jūsų galimybių neriboja. Pateikite savo šiandienos pirkinių sąrašą. Perrašykite jūsų telefone esančius adresatus. Sukurkite epinę poemą, kuri atskleidžia jūsų tikrus jausmus apie dabartinių skylamušių kokybę, ir kiekviename langelyje pateikite po vieną posmą. Viskas jūsų rankose.

Vertikaliai:
1. Kasmetinis licėjaus renginys, kurio metu pardavinėjami mokinių kepiniai – ... diena
2. Filmų kūrėjas, kurio metinėms paminėti buvo skirtos licėjuje gruodžio mėnesį vykusios filmų dirbtuvės – Jonas ...
4. Gėlės, kurias galima pamatyti stovinčias ant licėjaus skaityklos palangių.
6. Žodis, parašytas ant išskirtinės plytelės Katedros aikštėje.
8. 101 kabinete prie laikrodžio kabantis objektas.
9. Žymus statinys, kurį galima pamatyti licėjaus foje virš sofos kabančioje nuotraukoje – ... pilis.
10. Objektai, kuriais apkabintas geltonas pėsčiųjų tiltas Karoliniškėse.
14. Gruodžio mėnesį vykęs renginys, kvietęs dalyvius ateiti pasišnekučiuoti – Kalėdinis speed ...
16. Vasario mėnesį licėjuje vykusio šokių vakaro aprangos kodas – 90's ....

Horizontaliai:
1. Šalia įėjimo į licėjaus kiemelį kabantis paveikslas – „... kelyje“.
3. ... kubas – objektas pavaizduotas licėjaus 3 aukšte virš sofos kabančiame paveiksle.
5. XXVI laidos dovana, kurią galima pamatyti licėjaus kiemelyje.
7. Gyvūnai, pavaizduoti ant licėjaus valgyklos kambariuko sienos esančiame piešinyje.
11. Pastatas, ant kurio stogo vyksta šiame leidiny publikuoto straipsnio apie dvi skirtingas paauglių trijules veiksmas – Vilniaus ... (2 žodžiai)
12. Vienas iš Vilniaus mikrorajonų, kuriuose buvo rasti mamutų kaulai.
13. Finalinė daina muzikinių dėžučių renginyje „Ačiū, ...“. (2 žodžiai)
15. Pirmasis lietuviškas muzikos klipas „Vilniaus ...“.
17. Vasario 16-osios renginio metu atlikta liaudies daina – „Ne dėl žalio ...“.
18. Kai kurių šalių vidurinio lavinimo mokykla.
19. Neapibrėžto laiko periodinis leidinys.

Atsakymai:
Horizontaliai: 1. Pažinimo 3. Rublio 5. Angelas 7. Karvės 11. Sporto Rūmai 12. Antakalnis 13. Kad žiūrėjot 15. Vilniaus Stogai 17. Vyno 18. Licėjus 19. *Andai*.
Vertikaliai: 1. Pyragų 2. Meksa 4. Vėzdūnės 6. Stebuklas 8. Aitvaras 9. Gedimino 10. Kaklaraiščiai 14. Dating 16. Disco

RIBA

Austėja Pansaitytė

Kiekvienas šios žemės gyventojas, kiekvienas, kuris žengia žingsnius tyliu pasaulio grindiniu, kuris nors kartą pakėlė akis į tą ryškų šviesos šaltinį danguje, kiekvienas, kuris nors kartą sau tarė žodį „aš“, supranta skirtingas ribų sampratas. Tas mažutis sutvėrimas, kuris eidamas spaudžia kumščiu tavo ranką ir prašo padėti, ir net tas, kuris nugyvenęs jau ne vieną tūkstantį metų ir, rodos, atsiduoda gyvenimui taip, kaip nė vienas iš mūsų to padaryti negalėtų... nesugebėtų... Jie visi žino savo ribas. Bet ar gali jas įvardinti patys sau?

Galbūt yra šio pasaulio gyventojų, kurie lig šiol ribas sieja su draudimais ar situacijomis, kai negali daryti to, ko verkiant prašo širdis? O galbūt ribos – tai kur kas daugiau..? Galbūt tai kiekvieno iš mūsų galimybės priimti ir ištverti visus sunkumus, liūdesį, pyktį, neviltį, spaudimą? Kodėl žmogus, kuris tenori gyventi, tenori pažinti gyvenimo spalvas, turi patirti aplinkinių sukeltą skausmą? Ir kodėl mums, lygiems šio pasaulio gyventojams, taip patinka „įgelti“? Kai, rodos, tik pradedi vėl tiestis, vėl iš naujo mokytis eiti, vėl bandai kelti akis aukštyn, link šviesos..!

Ir tuomet tave nubloškia. Nubloškia taip giliai, kad tiesiog vėl nebegali matyti spalvų. Nebegali gyventi, nebegali daryti nieko dėl savęs, egzistuoji tik dėl kitų laimės. Kai negali pasakyti, jog taip blogai tau dar niekada nebuvo, negali to pasakyti, nes... nes vienintelis, kas tegali tave išklausyti, yra tas baltas, nekaltas popieriaus lapas. Vienintelis, kuris tavęs nesmerks, nepyks ant tavęs ir tiesiog išklausys, galbūt ilgai... labai ilgai. Klausys tiek, kiek nori tu pats. Ir nebereikės matyti tų veidų, kuriuos laikei savais, kuriais tikėjai labiausiai ir net negalvojai, kad šiame gyvenime būna ir taip.

O būna sunku, kartais net taip sunku, kad norisi palikti viską ir tyliu žingsniu išeiti. Išeiti palikus viską, į nežinią, ten, iš kur kelio atgal nebėra. Bet tuomet atsiveria kažkas tokio nežemiško, dieviško ir amžino, tuomet supranti, kas esi „tu“, koks stiprus tu gali būti, ir kokias gilias ribas tu turi. Tu gali pakelti tiek daug, apie ką tu galėtum tik pagalvoti. Tu gali pakelti tiek daug, po ko tu galbūt jau gulėtum griovy. Tu gali pakelti visų tave supančių žmonių smūgius, geluonis, kuriuos į tave nuolat bando pataikyti artimiausi ir glaudžiausi tavo sielos dvyniai.

Tad kur tos ribos? Ar jos kada nors plyš ir kris dugnan it šis auksinis klevo lapas, kuris tuojau pat bus mindomas praeivių ir nebesugrįš atgal?
Manau, tam tereikia laiko.
Laiko, kurio daugiau jau nebebus, kurio kaip pelenų, likusių po mūsų, surinkti nebesugebėsime.

ANTA

KALNIS

Viskas kažinote

ARBA KO NEŽINOTE,

ARBA tai sužinosite apie

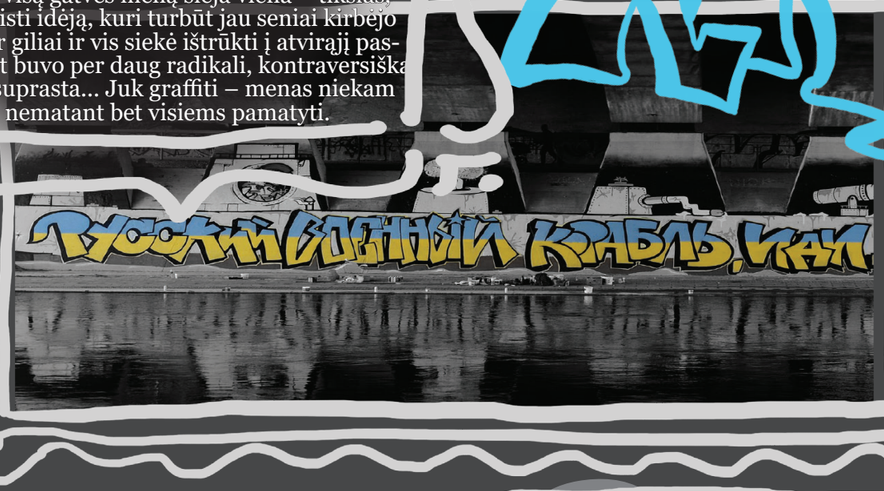
Vilnių

Grafitis

Viktorija Kičaitė

Lukrecija Matulevičiūtė

Galbūt Vilnius ir ne meno sostinė, tačiau maištaujantys grafičiai puikuojasi bene ant kiekvieno (ne)apleisto kampelio – kartais su „slang'iniais“ ar necenzūriniais žodžiais, stipriu neapykantos, o gal meilės prieskoniu, būna ir prasmingų filosofavimų, nors neretai keleto raidžių akronimai nedaug ką tepasako. Akivaizdu, kad dalis jų – tikrai ne akiai maloninti. Ir visgi, visą gatvės meną sieja viena – tikslas, atskleisti idėją, kuri turbūt jau seniai kirbėjo kažkur giliai ir vis siekė ištrūkti į atvirąjį pasaulį, bet buvo per daug radikali, kontraversiška ar nesuprasta... Juk graffiti – menas niekam nematant bet visiems pamatyti.

TAIKOS DALANDIS

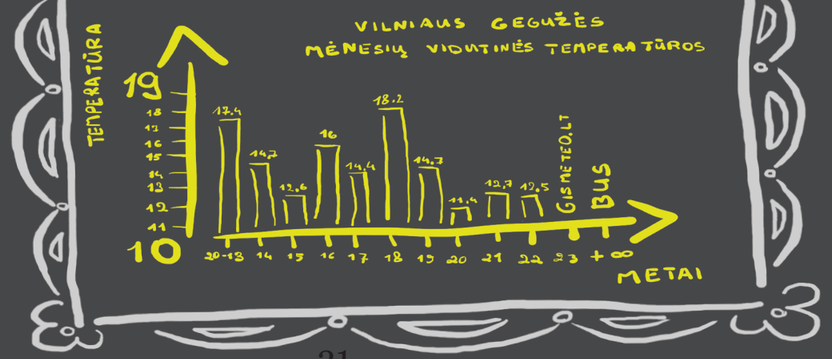
Dar vienas Vilniaus perlas? Ne, rožinė kiaulė ant ratų - nors jau keletą metų ir nebesimato, bet, tikriausiai, vienas iš originaliausių Vilniaus miesto akcentų, appuoštas skelbimais: „Automobilių supirkimas 867969399“.

Ukmergės ir Geležinio Vilko gatvių sankryžoje parkavęsis „Nissan Micra“ matyt, primiršo, kad Helovinas trunka ne visus metus ir taip Vilniuje atsirado vienų rožiniu paršeliu daugiau.

siandien lojo per RAdija.
kontrole Apkasu stotelej. pikti virai.
tai gal vaziuojam i kupi...
braškiai tik po 2...
pamirsau... gimtadi...
bet fo... primine... DD
parduo... buta l... dydis
atitinka.

TAIKI MOČIUTĖ

PEGASAS,

velnio neštas ir pamestas!!!

Pasiilgom...
Paglostykit, jei pamatysit.

Redaktorės
Agota Aleknaitė
Austėja Morkūnaitė
Ieva Mikučionytė

Korektorės
Emilija Norvaišaitė
Agota Aleknaitė

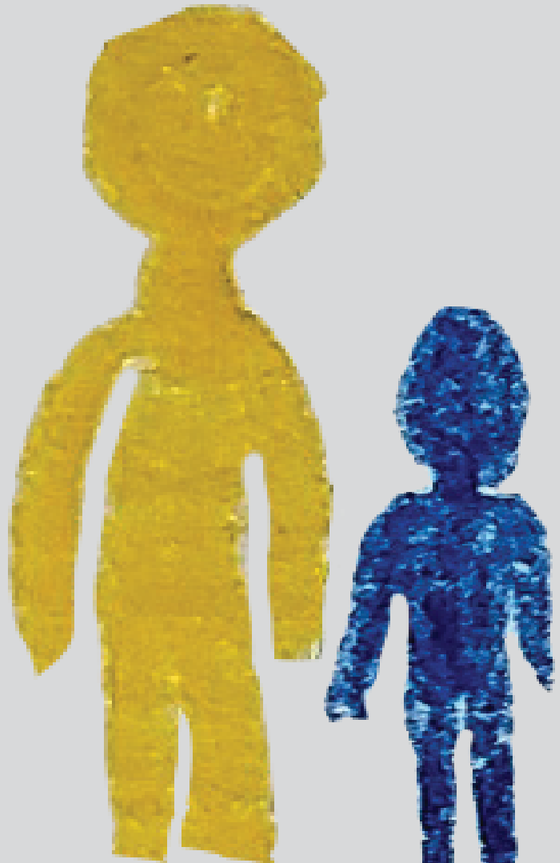
Maketuotojai
Vytenis Razmus
Justina Morkūnaitė
Lukrecija Matulevičiūtė
Viktorija Kiškytė
Viltė Sapožnikovaitė
Ieva Mikučionytė

Iliustratoriai
Emilija Aglinskaitė
Gabija Gailiūnaitė
Lukrecija Matulevičiūtė
Gerda Gerdauskaitė
Ema Garbėnaitė
Rugilė Sinkevičiūtė
Austėja Morkūnaitė
Gustė Antanaitytė
Meda Junčytė
Ugnė Bagdonaitė

Fotografė
Karina Katinaitė

Viršelio autorė
Gerda Gerdauskaitė

Dėkojame
Sauliui Jurkevičiui
Jolitai Milaknienei
Vidai Lisauskienei
Vidmantui Nakvosui

Nemokamas kokybės laiškas el. paštu: andai@lice-jus.lt